

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079882416/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Ja naturligvis; jeg skal jo »op« til næste Aar!
Hvor op?
Til Examen, til *Artium*. Skal Du ikke?
Nei, jeg skal til Gibraltar!
Hvad for noget?
Til Gibraltar, til min Onkel, som er Købmand.
Ah, Du er »Realist?« udbød jeg noget nedladende.
Hvad er Realist?
Du skal til Handelen. Du læser ikke Latin og Græsk!
Nei, men jeg lærer Engelsk og Spansk og Fransk med Moder, og i
Byen havde jeg en Lærer i Mathematik og Bogføring. Jeg lærer ogsaa
at synge af Moder, og spille paa Fortepiano og Guitar!
Jeg følte mig næsten overbudt af denne Mængde Fag.
Jeg maa lære Dig at hugge og fægte! sagde jeg efter en lille Pause.
Du trænger til at faa Manerer.
Der var virkelig noget vist Pigeagtigt udbredt over hans iøvrigt
vel proportionerte Skikkelse. Han stillede sine Arme saa besynderligt
og hvilede stadig sin Overkrop i Høfterne.
Hvad skal vi nu bestille foreløbig? spurgte jeg ham og saae mig
omkring i Værelset, som om Væggene kunde give mig Svar.
Lad os spadsere i Slotshaven! foreslog han.
Jeg – jeg kan ikke godt!
Skal Du læse?
Ja, paa en vis Maade. Jeg har Stuearrest.
Stuearrest! udbød han i den høieste Forbavselse og betragtede
mine Haandlede og Ankler, som om han vilde søge efter Lænker
der.
Forstaar du, Adolf... den Gamle... min Fader dikterte mig Arrest,
fordi... for dette her, sagde jeg og bøjede Hovedet.
Da jeg atter løftede det, havde jeg hans Arm om mine Skuldre, og
han saae mig lige ind i Øinene med sine Øine fugrige af Taarer. Det
er min Skyld; jeg beder Dig saa inderligt om Forladelse!
Jeg blev ganske underlig tilmode. Der var en hel anden Maade at
tage den Slags Sager paa, end vi grovkornede Krabater havde for Skik
imellem os.
Han holdt mig endnu omslynget med sin Arm, jeg søgte at frigøre
mig, men han holdt fast; først nu mærkede jeg hans Kræfter.